

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník I / Číslo 4

3. 3. 1996

Cena : 6,- Kč

Foto: L. Růta

V řadě farností se v závěru první části liturgického mezidobí konaly masopustní karnevaly - pro děti i pro dospělé.

Z obsahu:

Národní pouť do
Říma

(str. 2)

Jubilejní rok kláštera
v Oseku

(str. 4)

Představují se
liberecké farnosti

(str. 9-11)

Jak žijí františkáni?

(str. 12)

Víte, že jsme všichni
kněžími?

(str. 14)

Rozhovor s P.
Petrem Němcem
o bulharské misii

(str. 16)

Národní pouť do Říma

Spolu s ostatními diecézemi Čech a Moravy se i naše diecéze zúčastní národní děkovné pouti do Říma. V **sobotu 8. června 1996** poutníky přijme při zvláštní audienci Svätý otec Jan Pavel II. Pouť se koná jako poděkování za svatořečení Zdislavy z Lemberka a Jana Sarkandra v květnu minulého roku.

Pro poutníky je připravena řada možností, jak se do Říma dopravit - autobusem, vlakem i letadlem. Pouť budou zajišťovat celkem 3 cestovní kanceláře. Konkrétní nabídka přišla z Agentury 97. Vaši účast je třeba nahlásit na níže uvedené adresy do konce března.

V zásadě budou dvě základní možnosti, jak putovat:

1. individuálně - přihlásíte se tedy sami do některého zájezdu přímo u cestovní kanceláře
2. skupinově (farní společenství ap. - nad 35 účastníků) - dohodnete se ve farnosti a cestovní kancelář Vám zajistí vlastní autobus a přizpůsobí program Vaším individuálním požadavkům.

K možnosti č. 1 - individuální přihlášky:

Naší diecéze se týká autobusová trasa C (Litoměřice - Roudnice n.L. - Praha - Beroun - Plzeň - Mnichov - Řím).

Cena zájezdu se odvíjí od délky trvání zájezdu (dvou až čtyřdenní pobyt v Římě) s odjezdy 5.-7. června 1996 z Litoměřic. Ceny se liší též podle druhu ubytování a pohybují se v cenových relacích 2.450,- až 6.680,- Kč na osobu.

AGENTURA 97 Telefon: 02/ 995 12 09
Masarykovo náměstí 15 02/ 995 10 35
254 01 Jílové u Prahy Fax: 02/ 995 10 35

Prodej zájezdů Agentury 97 v litoměřické diecézi zajišťuje

CHARITA DĚČÍN
Husovo náměstí 99/13
405 02 Děčín IV.
tel. 0412/530 188
paní Ladislava Vopatová

Vážení čtenáři,

dostáváte do rukou již čtvrté číslo Zdislavy a počet objednávek svědčí o tom, že Vás měsíčník zaujal. Pro všechny, kdo Zdislavu připravují, je to velká radost a povzbuzení do další práce. Jsme také rádi, že je stále více těch, kteří nám píšou o dění ve své farnosti či vikariátu i těch, kteří se s ostatními podělí o své zkušenosti. Věříme, že takových Vás bude stále víc. Uvítáme i připomínky a nápady čtenářů k obsahu Zdislavy. Zároveň se omlouváme za nedostatky, které se snažíme postupně objevovat a odstraňovat.

Pro četné dotazy uvádíme na str. 3 ještě jednou podrobnější informaci o předplatném a způsobu objednávání Zdislavy. Stručnou informaci můžete najít v každém čísle v tiráži na této straně.

Chtěli bychom na tomto místě také poděkovat všem, kteří podpořili vydávání časopisu svou modlitbou i těm, kteří přispěli svým finančním darem.

Věříme, že se nám společně s Vámi bude dařit dělat Zdislavu takovou, abyste se vždy před první nedělí těšili, až ji najdete ve své schránce či na stolku v kostele.

Hluboké a opravdové prožití postní doby přeje

redakce

Z diáře otce biskupa

- 10.3. v 8,30 - Kadaň, uvedení nového faráře
- 14.3. - Chomutov, vikariátní konference
- 17.3. - návštěva u sester v Horním Maxově
- 21. - 23.3. - Fulda (SRN), oslava 50. výročí Ackermann-Gemeinde
- 24. - 25.3. - SRN, zasedání Panevropské unie
- 30.3. v 10,00 - Sobotka, svěcení oltáře
v 16,00 - Litoměřice, mše sv. na diecézním setkání mládeže
- 31.3. (Květná neděle) v 16,00 - Jítrava, mše sv.
- 2.4. - Litoměřice, kněžský den
v 10,00 mše sv. v katedrále, svěcení olejů

Zdislava - měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství Římskokatolická farnost,

Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/38 00 15

Řídí redakční rada, šéfredaktor Luboš Růta.

Grafická spolupráce: Jan Hrubý

Tiskne: GLOS Semily

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce - roční předplatné 100,- Kč včetně poštovného, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

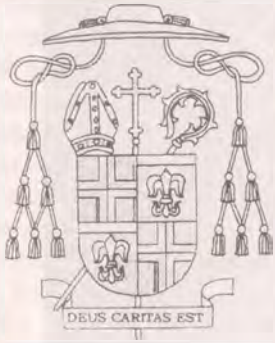
Ročník I., číslo 4

Datum vydání: 3.3.1996

(uzávěrka příštího čísla 22.3.)

Cena: 6,- Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeČ v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Bratři a sestry!

Popeleční středou jsme opět vstoupili do doby postní. Příklad našeho Spasitele, který se na své veřejné působení připravuje čtyřicetidenním pobytem na poušti, říká něco i nám. Chceme-li obstát v dnešním světě, naplněném shonem a touhou po požitcích všeho druhu, jako opravdoví křesťané, musíme čerpat sílu sebekázní a vnitřním soustředěním. Kdo si nedokáže občas odřeknout věci dovolené, nebude mít v nebezpečí sílu, aby si odřekl věci nedovolené, které mu brání na cestě lásky za Kristem. Náš sebezápor však má i další praktický význam: pohled na trpící tvář Kristovu nás vede k tomu, abychom si všimli také utrpení jeho - i našich bratří a sester, nemocných, hladovějících, opuštěných a bez domova. Konkrétními projevy lásky můžeme nejlépe naplnit smysl postního snažení.

V Kristu s vámi spojen

+ Josef Kouřil

Informace o předplatném

Pro četné dotazy, jak se hradí předplatné, kde Zdislavu objednat apod. uvádíme: Kdo by si chtěl objednat Zdislavu na svou adresu, stačí napsat, zatelefonovat nebo faxovat na adresu redakce, uvedenou v tiráži na str. 2. Spolu s prvním výtiskem Zdislavy (popř. i staršími čísly, které jsou ještě k dispozici) mu zašleme složenku na 100,- Kč na roční předplatné. Tato částka obsahuje i poštovné. Předplatné se hradí na příštích 12 měsíců od prvního odebraného čísla. Tzn. když si například předplatíte v dubnu, Vaše předplatné vyprší v březnu příštího roku.

Druhou možností je domluvit se ve farnosti s duchovním správcem a kupovat si Zdislavu v kostele či na faře. Upozorňujeme v této souvislosti duchovní správce, že je možné počet odebíraných výtisků během roku zvyšovat i snižovat podle potřeby.

redakce

Půst - modlitba tělem a duší

(zpracováno podle knihy Anselma Grüna OSB: „PŮST“)

Je zde opět doba postní, kterou ne vždy přijímáme s radostí. Zkusme se na chvíli zamyslet, kde je chyba. Zda ve věci samotné, nebo v našem chápání, tedy v nás.

Církev sama půst nevynalezla, ale převzala a rozvinula postní praxi židovství a názory řecko-římského světa. Židé se postili v pondělí a ve čtvrtek, jak o tom slyšíme o farizeovi v Lukášově evangeliu / Lk 18,12 /. Při zvláštních záležitostech anebo v dobách nouze byly vyhlášovány veřejné postní dny, kterými se měla vyprošovat pomoc od Boha /Jon 3,6-10/. Půst byl tedy chápán jednak jako úpěnlivá prosba k Bohu, jako znamení toho, že svou modlitbu myslím vážně, a také jako pokání a smír. Půst tedy můžeme vyjádřit i slovy - touha po návratu k Bohu.

Raná církev přebírá praxi dvou postních dnů. Je to středa a pátek. Na východě a ve Španělsku se postí křesťané i v pondělí.

Dobře pochopený půst mi pomůže vědomě odložit různá náhražková uspokojení, která mne často ohlušují a oslepují, abych poznal pravdu o sobě. Na této „poušti“ našeho úsilí o očistu těla i duše není nic, zač bych se mohl skrýt, nemám už nic, čím bych ucpal vystupující prázdnotu a čím bych vytěsnil tužby a potřeby, které se hlásí právem o slovo. Je to boj o to, komu přenechám vládu nad sebou.

Pravý půst nevede k pyšce - co jsem já dokázal před očima všech, ale k pokoře. Porovnává mne se sebou samotným, s veškerými mými přáními, potřebami, myšlenkami a city, se stinnými stránkami. Samo poznání vlastního stínu už znamená značný kus na cestě za pokorou.

U křesťanů je půst jmenován vždy zároveň s almužnou a modlitbou. Půst, modlitba a almužna jsou známkami zbožného života.

I zde platí, že skutek zbožnosti je cenný pouze tehdy, když není konán před lidmi, ale ve skrytosti: „A tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí“ /Mt6,4/. Půst je tedy i důkazem mé víry. Sám půst zintenzivňuje modlitbu, především prosebnou. Otvírá nám zrak pro skutečnost, že v nás je Bůh. Půst proto není něčím negativním, ale je „vůní radosti“, protože zduchovňuje tělo, vzdaluje od vlády břicha a dává nám větší svobodu vzhledem k pozemským potřebám. Je tedy radostnou cestou, která je zaměřená na Boha.

Možná nám to vše zní jen jako povídání o tom, co patří do hlubokého duchovního života, do kláštera, pro ty nej...

Ale pravda je jiná. Nejde o negaci života, ale o spojení tělesného a duchovního. Jde o touhu, která tuší cosi o původní harmonii těla a duše.

A MOJE SITUACE? Jasně a stručně řečeno: prožívání mého postu provází ve skutečnosti STRACH: z poznání propasti mojí vlastní slabosti, neschopnosti. Ale když to pochopím a přijmu, SETKÁM SE S PROPASTNOU VELIKOSTÍ BOŽÍ!

Skutečná příčina bude asi ta, že půst je stále pro většinu z nás ještě něčím „tmavým a ze staré doby“. A problém je ukryt v tom, že nejsme schopni prostě toužit po svobodě a jí se otevřít, věřit Božimu uzdravení.

(dokončení na další straně)

A přitom - zápas o zachování naší nemoci a vyjetých kolejí, kolejí, které nikdy nejsou cestou - je mnohem těžší a náročnější na energii než otevření se Kristu, opuštění toho, co nás činí „nepřesvědčivě radostnými“. Když toto pochopím, NEBUDU SE UŽ PTÁT,

* zda můžu v postní době na ples, zábavu nebo ne,

* zda můžu koukat na televizi nebo ne,

* zda můžu jíst nebo ne,

* zda mám jít i ve všední den do kostela nebo ne.

ZKUS SE ZEPTAT JINAK:

* Čeho vůbec a s čí pomocí jako Boží dítě chci v životě dosáhnout?

* Stojí mi Bůh za to, abych pro Něj ve svém životě „něco“ udělal?

* Chci využít doby, která se mi nabízí k prohloubení vztahu k Otci i tehdy, když to bude trochu i bolet?

Opět zde jde o přijetí sama sebe, o přijetí svobody a opuštění otroctví, které se mi jeví z mého úzkého pohledu jako dobré, pohodlné. Prosme společně, abychom byli schopni přijmout a využít daru, kterým nás Bůh v tomto „čase spásy“ zahrnuje.

-af-

Obřad obláčky (přijetí do řádu) v kapitulní síni oseckého kláštera. - Foto J. Brodský

Jubilejní rok kláštera v Oseku

V letošním roce vzpomínáme 800. výročí založení cisterciáckého kláštera a opatství v Oseku. Stal se již ve středověku jedním z nejvýznamnějších klášterů nejen severních, ale celých Čech, a tuto svou roli si podržel i v novověku.

Nyní, po 46 letech přerušování činnosti způsobeného totalitou, se cisterciácký řád opět roku 1991 vrátil do Oseka a začíná nové období duchovní i materiální obnovy. Potřebuje ji jak převážně ateistická společnost regionu, tak zpustošený klášter, s jehož rozsáhlou opravou se začíná.

Počátek kláštera se klade do

roku 1196, kdy byl konvent cisterciáckých mnichů z franckého mateřského kláštera Waldsassenu povolán Slavkem z rodu Hrabšiců do Oseka, aby zde vybudoval klášter. Roku 1206 byla zahájena stavba prvního románského kostela a r. 1208 byl klášter schválen papežem Inocencem III. Pátým opatem se stal vnuk zakladatele, Slav-

ko z Rýzmburku, který přijal jméno podle názvu hradu postaveného nad klášterem. Opat, jehož tělo odpočívá dodnes v klášterním chrámě, se stal později biskupem. Za něho vznikly nejkrásnější části kláštera, m.j. i kapitulní síň.

Roku 1253 potvrdil král Přemysl Otakar II. všechna práva, privilegia a statky kláštera. Klášter vzkvétal až do husitských válek, kdy byl vydrancován a řada mnichů zavražděna. Pak po dvě staletí žil v bídě a nouzi. V letech 1580-1626 se stal klášter majetkem pražského arcibiskupství a mniši jej musili opustit.

Teprve po třicetileté válce nastala obnova kláštera, když se řád vrátil a 30. opat Laurentinus Scipio (1650-1691) provedl první nutné opravy. Největším opatem se pak stal Benedikt Littwerich, který má zásluhu na barokní přestavbě kláštera do dnešní podoby. Povolal stavitele italského původu Ottavia Broggia

a ten v prvních desetiletích 18. století vystavěl klášterní chrám Nanebevzetí Panny Marie

Kapitulní síň kláštera

i hlavní části prelatury a konventu. Vznikla i barokní podoba poutního kostela v Mariánských Radčicích. Opat založil také klášterní knihovnu, lékárnu a první textilní manufakturu u nás. Další opati pak postupně zvelebili nejen klášter a jeho uměleckou výzdobu, ale i rozsáhlé klášterní zahrady. Kromě duchovního poslání řádu věnovali svou pozornost umění (obrazová galerie), vědě (významní teologové, filozofové, muzejní sbírky), hospodářství (prosperující statky, lesy, rybníky, mlýny, hornictví), školství i charitě (klášterní špitál).

V roce 1945 museli cisterciáci opustit klášter a většina z nich odešla do Německa. Po přechodné přítomnosti salesiánů se klášter stal roku 1950 internačním střediskem pro kněze, později pro řeholnice.

Roku 1991 byl klášter vrácen řádu a 45. opat Bernard Thebes se ujímá těžkého poslání duchovní i materiální obnovy opatství. Zbývající, většinou přestarlé řeholnice se do konce roku 1993 postupně vrátily do svých mezitím vrácených mateřských klášterů a opat se nyní snaží rozsáhlé prostory kláštera využívat pro sociální a charitativní účely - lidi bez domova, na okraji společnosti a pro osamělé starší osoby.

V klášteře byla zahájena oprava jednotlivých objektů

Program oslav na tento měsíc:

13.3. v 16,00 - pouť do Mariánských Radčic

23.3. v 15,00 - oslava 5. výročí návratu cisterciáků do kláštera Osek (21.3. 1991) a svátku sv. Benedikta. Přednáška: Dějiny cisterciáckého kláštera Osek, pormítání filmů a diapositivů

24.3. v 16,00 - Koncert Ústeckého pěveckého sboru (sbormistr dr. I. Brožek), velký refektář kláštera

31.3. v 16,00 - Květná neděle - J.J. Ryba: Stabat mater, J.F. Händel: Mesiáš; sbor a orchestr kláštera Emauzy

P. MUDr. Kubíček se dožil před nedávnem 70 let. Jeho život je názorným dokladem pravdivosti jeho tvrzení. Přejeme mu do dalších let, aby mu Duch svatý dával stále dostatek síly i plnost všech svých darů pro každý den jeho neúnavné, vynalézavé a obětavé služby v naší diecézi.

Ještě hromniční meditace

Každý z nás jsme jistě nějak prožívali svátek Uvedení Páně do chrámu. Zajímavá - více méně náhodná scénérie, kdy se setkávají rodiče šestitýdenního dítěte v chrámě s jakýmsi jim neznámým zbožným člověkem a se stejně náhodně přítomnou zbožnou stařenkou, zřejmě denní návštěvnicí chrámu. Určitě tam musel být také nějaký zástupce duchovenstva, který však není jmenován - jako by nebyl vůbec důležitý. Svátého Lukáše nebudeme jistě podezřívát z úmyslu psát legendu. To světlo liturgie pak rozvádí do několika důsledků a dokonce sám Ježíš v dospělosti o sobě tvrdí, že je světlem světa a chce, aby i jeho učedníci byli světlem.

A nic víc nás nenapadá? Jak to, že tito dva staří lidé jsou tak svěžího ducha? Vždyť žili skoro před dvěma tisíci lety a pořád se nám tvrdí, že teprve nyní prodlužujeme lidský věk - vědeckými opatřeními. Dřív prý lidé umírali v mladším věku. Jak to, že tito dva staří lidé nemají vůbec žádnou sklerózu? Jak to, že jim to krásně myslí, nejsou uříkaní, nejsou depresivní, otrávení, nevzpomínají na staré zlaté časy, jak je to zvykem u většiny starých lidí, kteří ztrácejí evidenci současných událostí a žijí jen vzpomínkami. Simeon a Anna prožívají krásně současnost a dívají se do budoucna. A nejsou to žádní mystikové, nejsou žádnou chrámovou a klerikální elitou, nepatří mezi nějakou šlechtu. Čím dosáhli této zdravotní kvality? Je zde několikrát jmenován Duch svatý, ale že by tu nebylo nic přirozeného? Co ten jistý asketický způsob života? Žili zřejmě kvalitně i v občanském životě, když je tam výslovně jmenována spravedlnost jako charakteristická známka - ale hlavně „sloužili Bohu posty a modlitbami“ - a to vytrvale a většinu svého života.

Dovedeme si klidně představit, že jim ostatní lidé vytýkají, že to přehánějí, že nic neužijí, „co z toho mají“ - vždyť ani kněží a levitě tak přísně nežijí. - A oni vydrželi. A dostává se jim mimořádné odměny jak duchovní, tak i ve formě tělesného zdraví a duševní svěžesti.

A to je také hodnota hromniční, kterou potřebujeme, která se může stát účinným světlem našeho apoštolátu, protože o to zdravíčko všichni stojíme - jak věřící, tak nevěřící.

K tomu ještě několik poznámek lékařských. Doc. MUDr. Martin Bojar uvedl nedávno na tiskové besedě ovlivnitelné faktory, které vedou k centrálním mozgovým příhodám, mezi něž patří nejen alkohol, obezita, kouření, ale také hormonální antikoncepce, zpomalení toku krve (polehávání v posteli, vysedávání u televize ...). V závěru besedy tvrdí, že je nezbytně nutné provést změnu našich stravovacích zvyklostí a životosprávy. Uvádí i tragickou statistiku úmrtnosti na mozkové příhody: jsme v Evropě na předposledním místě, za námi už je jen Portugalsko.

Je nutno k tomu něco dodávat? Potřebovali takovou nějakou změnu stravovacích návyků Simeon a Anna? Sloužili většinu svého života Bohu „postem a modlitbou“ a tím uskutečňovali i tu nejlepší prevenci sklerózy a civilizačních chorob. Nejsou tedy Hromnice výzvou speciálně pro nás, dnešní křesťany? Kdo jiný má ještě jakž takž hybný motiv k nějakému tomu sebezáporu - po vši strážce - a ke změně životosprávy?

Tělesné i duševní zdraví do poslední chvíle, takzvané aktivní stáří - to by bylo světlo! To by byl praktický apoštolát a účinná evangelizace právě v dnešní době!

P. MUDr. Ladislav Kubíček

Dr. Norbert Krutský

Salesiáni slavili svátek Dona Boska

Konec ledna znamená pro salesiánskou rodinu období dvou velkých svátků. 24. ledna je svátek sv. Františka Saleského a o týden později svátek sv. Dona Boska, zakladatele salesiánské kongregace.

Teplice

Farníci teplické farnosti byli v sobotu odpoledne mezi těmito svátky pozváni na „salesiánský čaj“, který tentokrát vařil P. Petr Němec, bývalý administrátor teplické farnosti, nyní člen české salesiánské misie v Bulharsku. Promítl přítomným diapozitivu ze života našich misionářů v Bulharsku. Po mši svaté se pak besedovalo až do večera. Setkání se zúčastnily asi čtyři desítky věřících. Podobným způsobem oslavili příští sobotu svátek Dona Boska v Bílíně, kde se oslava konala již po sedmadvacáté.

- bar -

Jiříkov

Salesiáni v Jiříkově se na svátek zakladatele své kongre-

gace začali připravovat již 22. ledna, kdy byla zahájena nověna k sv. Donu Boskovi. Duchovním vyvrcholením oslav byla třídní pobožnost, při které měl P. Václav promluvy o duchu sv. Jana Boska, ve které zdůraznil především světcovo pojetí zbožnosti jako postoje člověka, který se vyhýbá i lehké urážce Boha.

Na svátek samotný slavili jiříkovští salesiáni společnou eucharistickou obět, při které koncebroval i P. Oldřich Macík z Rumburka. Po bohoslužbě přijel pográtulovat k svátku i P. František Jirásek z Děčína, který se při společné večeři podělil o zážitky z audience u Svatého otce a ukázal i fotografie. Také měl v zásobě množství dobrých vtipů a večer se proměnil v pravdu radostnou, veselou i bratrskou zábavu.

P. V. D.

Orelské odpoledne v Chomutově

V sobotu 10. února se v Chomutově uskutečnilo masopustní sportovně zábavné odpoledne pořádané zdejší jednotou Orla. Sportovní hala chomutovského státního gymnázia se naplnila více než 80 mladými lidmi, kteří svou účastí prokázali, že je jim blízka myšlenka rozvoje duše i těla, což je hlavním krédem orelského hnutí. Mezi aktivní účastníky patřili jak sotva chodící „caparti“, děti a mládež školou povinná, tak i příslušníci střední generace, kteří dokázali, že stále ještě mají dosti sil k tomu, aby byli

zdatnými soupeři mladším protihráčům.

V odbíjené a sálové kopané se utkalo vždy 8 družstev, přičemž 2 postavili hosté z Teplíc a po jednom zástupci Kadaně a Libochovic. Mladší účastníci změřili své síly na „opičí dráze“. Vítězům patřily diplomy a dorty, všichni si pak pochutnali na masopustních koblížkách z farní kuchyně.

Nezbývá než doufat, že se tato úspěšná akce stane základem nové tradice, která přinese své plody na poli duchovním i tělesném.

PK

Tam, kde končí naše diecéze

Tam, kde na sebe pohlíží hrad Valdštejn a Trosky v Českém ráji, kde ukazuje k oblakům věž kostela sv. Jana Křtitele za vsí Újezd pod Troskami, tam si povolal nemocný otec František, „libušský jemnostpán“ v sobotu před svátkem Panny Marie lurdské svého souseda v kněžské službě, aby pohřbil jeho farníka Jaromíra, který by se den předtím dožil 39 let. Otec František si již sám netroufal pohřeb vést.

Přijel jsem také, neboť jsem právě před čtyřmi roky stál nad otevřeným hrobem Jaromírovy mladé ženy, kterou skolila zákeřná choroba.

Když nyní byl hrob opět odkryt, aby přijal i tělo Jaromírovo, vyvstal mi zároveň v mysli jiný rov – na nedalekém libušském hřbitově. S ním i vzpomínka na čtrnáctiletého Jaromíra stojícího nad hrobem své babičky. Chlapec přislíbil návštěvu libušské fary památné tím, že v ní v minulém století desítky let sídlil opravdový libušský jemnostpán Antonín Marek, poslední z generace národních buditelů. Kupodivu s tím souhlasila i jeho matka, paní učitelka, členka a funkcionářka „rodné“ strany. Ona první návštěva byla počátkem mnohých setkání a hovorů o literatuře, umění, ale i náboženství a Jaromír svou vnímavou duší uvěřil v nebeského Otce, který nám poslal svého Syna Ježíše.

Sám vlastního otce nepoznal. Vystudoval zemědělskou školu, působil ve svém oboru, šťastně se oženil. Na mé nové působiště v Jizerských horách již tak často nedocházel, avšak v kraji, v němž se lidé často více klanějí řepě než Pánu, si nejen udržel víru, nýbrž ji i příkladně šířil, apoštoloval. Dokonce i u svých nejbližších – vrátil víru matce a předal ji své ženě i dvěma dětem.

Rád jsem o něm slyšával, jak je jeho život víry příkladný, zatímco mnoho jiných, které jsem

také učival náboženství, zapomínali na kostel a přizpůsobovali se postupující normalizaci. Pán jej však brzy navštívil těžkým křížem, když se u jeho ženy začaly projevovat příznaky rakoviny. Na tuto bolestnou ránu však nebyl sám, protože otec František mu byl pevnou oporou.

Když jeho žena odcházela na věčnost, začaly se i u něho zřetelně projevovat příznaky nemoci. Po celé čtyři roky bojoval statečně s chorobou, staraje se spolu s matkou o obě děti. Lékařům se občas dařilo nemoc pozastavit, avšak vždy se v nových náparech znovu objevovala. To už však i otec František býval stále častěji na nemocničním lůžku a mohl jej tak ještě více povzbuzovat vlastním příkladem. Jaromírova důvěra a odevzdanost Pánu se stále více prohlubovala, takže zrál i ke chvíli nejtěžší, k blížícímu se odloučení od milovaných dětí a matky.

„Vydržel, nevzdal to, vypil kalich utrpení až do konce,“ znějí mi ještě v uších zajímavá slova otce Františka, když jsme Jaromíra doprovázeli z kostela k místu posledního odpočinku.

Hledím na rakev klesající do nitra země a uvědomuji si, že by nebylo tohoto svědka víry, mučedníka v bolesti a nebeského vítěze, kdyby po jeho boku nestál otec František, kněz plný víry a obětavosti, jenž jej dovedl až k okamžiku, kdy se jeho duše mohla sáhnout po nebeské odměně.

Toto mé poznání je ale provázáno vědomím, že pater František nejen nemohl sám vykonat obřad, ale s velkou bolestí pronesl v sakristii slova: „Jsem zde dnes naposled.“ Ještě následující den Páně slavil uprostřed věrných Nejsvětější obětí a 70. narozeniny, avšak zároveň se se všemi i loučil. Odchází na rodné Valašsko ke svým příbuzným, aby tam ještě alespoň jim mohl být užitečný, když pastýřské břímě tří svěřených farností již ne-

může dále nést.

A já se nad čerstvým Jaromírovým hrobem ptám: budou moci vyrůstat muži takové víry a svědectví, když nám budou chybět pastýři jako otec František? A nebudou-li se moci kněží dostávat k takovému, jako byl Jaromír, jak pak budou moci naši věřící předávat víru a lecky i nést těžký kříž?

A přece se odvažují doufat při pohledu na zvětšující se počet bohoslovců, na krásná setkání mladých naší diecéze, že mnozí další uslyší ve svém srdci Pánův hlas: „Pojď za mnou, učiním tě rybářem lidí“ a dovolí, aby Kristova slova v jejich nitru padla na úrodnou půdu.

P. Antonín Bratršovský

Několika pohlednicemi můžete pomoci

Stačí podle následujících pokynů zabalit a poslat několik pohlednic a vaše pomoc misiím může být zcela konkrétní.

Bratr Štefan Gazdík, salesián, děkuje všem za pohlednice, poslané pro děti do Afriky. Za nejlepší považuje posílat pohlednice s květinovými motivy. Děti je vyměňují často za kus chleba, který má pro ně cenu života.

Rozhodnete-li se poslat pohlednice do Zairu, můžete to udělat takto: 7 nových, nepopsaných a nepoškozených pohlednic zabalte nejprve do tenkého papíru, a pak je teprve vložte do letecké obálky (kdyby nebyly předem zabaleny protrhly by svými růžky obálku). Napište adresu adresáta i svoji. Pravda, poštovné není zrovna nejlevnější - např. když má dopis 40g, stojí 21 Kč. Ale za těch sedm pohlednic v jedné obálce je možné v Zairu dostat 10,5 až 13,5 kg chleba! Obálku s pohlednicemi můžete poslat na jednu z těchto adres:

- Fr. Štefan Gazdík, Miriapolis, B.P. 1121 KOLWEZI, REP. DU ZAIRE, AFRICA
- O.E. Hancko, S.J., P.O. BOX M6, MABELREIGN, HARARE, ZIMBABWE, AFRICA

Ve Vratislavicích byl karneval mládeže

Na vratislavické faře se v sobotu 17. února sešlo více než 50 mladých lidí z libereckého vikariátu na karneval pro mládež. Vše zorganizovali a připravili hostitelé - členové vratislavického společenství.

Po představení masek následovalo bodování systémem „každý každému“. Každý z účastníků obdržel pět lístečků (hlasů). Ty mohl dle svého uvážení rozdělit maskám, které se mu nejvíce líbily. Deset masek s nejvyšším počtem hlasů postoupilo do užšího finále. V něm se masky utkaly v různých soutěžích a kláních. Teprve ty ukázaly, kdo si vítězství v karnevalu opravdu zaslouží. Palma vítězství nakonec patřila masce "Noční obloha".

Na závěr programu byla taktéž v prostorách fary připravena diskotéka, která se dle názoru účastníků velmi vydařila.

Mládež z libereckého vikariátu se několikrát za rok setkává při společných akcích, kde je příležitost k vzájemnému poznání i obohacení. Po Velikonocích to již tradičně bývá svatodušní pochod, na podzim setkání ve Vratislavicích atp.

Setkání řeholníků a terciářů v Doksanech

2. února o svátku Uvedení Páně do chrámu se v Doksanech již tradičně setkali řeholníci a řeholnice a členové třetích řádů naší diecéze. Přijeli františkáni z Liberecka, dominikáni z Ústí nad Labem a funkce hostitele vykonával P. Benedikt Pintér, premonstrát. Hlavním celebrantem byl otec opat Bernard Thebes z oseckého cisterciáckého kláštera. Otce biskupa zastupoval generální vikář mons. Milan Bezděk, sám dominikánský terciář.

Místa v lavicích zaujaly sestry voršílky a Dcery božské lásky z Jiřetína, dominikánky a cyrilky z Litoměřic a také členky Sekulárního institutu sv. Zdislavy, pak terciáři a několik dalších věřících.

Obřady začaly svěcením svící ve starobylé kryptě kostela. Po mši svaté účastníci setkání vyslechli přednášku ústeckých dominikánů o kněžství, především o mariánské úctě kněze a o některých podstatných rysech křesťanské modlitby (zejména ve srovnání s meditacemi jiného původu). Největší dojem bezesporu zanechal v srdcích bratří a sester otec opat jak svým oduševnělým a radostným vystupováním, tak svým kázáním. Začal slovy: „Já nikdy nejdu k Ježíši sám. Když jdu k Ježíši, držím se za ruku Marie.“ A kladl Pannu Marii za vzor dokonalého křesťanského života v tom, že Maria dokonale poslechla požadavky zákona - z lásky k Bohu. Otec opat nezapomněl zdůraznit nutnost modlitby pro evangelizaci našeho kraje.

Otec generální vikář se zřetelem k příštímu setkání oznámil, že bude organizováno biskupstvím, bude včas oznámen program a pokud to jen trochu bude možné, setkání se zúčastní otec biskup osobně,

Ve Vratislavicích se sešla mládež z Liberecka na karneval

Zdislávky slaví 50 let

Náš zakladatel P. ThDr. Bernardin Jan Skácel O.P. (zemřel v roce 1959) rozpoznal znamení doby: materialismus, sobeckost, nedostatek kněžských a vůbec duchovních povolání, krize rodiny. Poukázal na paní Zdislavu jako na moderní světici.

15.1. 1946 založil v Třebíči na Moravě „Dílo blažené Zdislavy“ podle pravidel Apoštolské konstituce „Provida Mater Ecclesia“. První představenou se stala MUDr. Marie Veselá.

Dílo zahájilo činnost na svátek sv. Josefa 19.3. 1946 v Hradci u Stoda (v pohraničí mezi Plzní a Domažlicemi) na opuštěné faře, kde první tři sestry zahájily práce na opravě budovy a připravily ji tak, že se v ní mohly konat exercicie pro kněze a pro dívky a ženy, jež vedl dr. Skácel. Později začaly přípravné kurzy pro vzdělávání katechetek a farních sester. V r. 1947 sestry připravily ještě i farní budovu v nedalekém Holýšově, kde pracovala jako lékařka MUDr. Marie Veselá a věnovala se i charitativní činnosti.

Roku 1948 musely sestry z obou míst odejít. Do své diecéze je přijal biskup Štěpán Trochta. Dva roky ještě probíhaly kurzy pro katechetky v Litoměřicích, pak byly rovněž zrušeny. Sestry se - roztroušeny po různých místech - věnovaly jednotlivě charitativně sociální a pastorační činnosti a pomáhaly podle vzoru své patronky kněžím po celou dobu totality.

Ústředí institutu je v Litoměřicích v bývalém dominikánském klášteře, kde je vybudován charitní domov Zdislava. Sestry tam ošetřují nemocné - v současnosti dvacet a stav bude ještě o něco zvýšen. V budově je kaple sv. Zdislavy, kde bývá k velké radosti obyvatel sloužena alespoň jednou týdně mše svatá.

S. Marie Legnerová

Teplíčtí skauti slavili

Dne 31. ledna oslavili teplíčtí skauti výročí, kdy před šesti lety znovu obnovil činnost 3. oddíl katolického Junáka. Svoji činnost musel zastavit v roce 1970. Komunistické totalitní moci se idea skautingu nehodila do převýchovy mládeže v socialistického člověka. Náš oddíl na své výroční schůzce vzpomněl na chvíle, které náš oddíl za 6 let prožil, na tábory, soutěže - zkrátka na vše, co se dá prožít v dobrém kolektivu.

Náš vůdce Racek připomněl, že se zase blíží příprava na tábor - a tak abychom nezapomněli na modlitby za zdar tábora 1996.

31. ledna je svátek sv. Jana Boska, patrona mládeže a také patrona našeho oddílu. Na tento den byl úkol (ze zašifrovaného dopisu), aby každá družina zjistila co nejvíce ze života sv. Dona Boska, dále byla vysvět-

lena heraldika nové oddílové vlajky, kterou věnovaly ctihodné sestry z Kadaně. Kromě junáckých symbolů na straně jedné, nese druhá strana vlajky symboly města a kraje sužovaného inverzemi. Celá symbolika však vyjadřuje víru, že i do tohoto města se vrátí zdravý život. A to bude záležet na každém z nás.

Po schůzce jsme se odebrali do kostela v Trnovanech, abychom oslavili svátek sv. Dona Boska. Tam nám náš duchovní rádce P. Miroslav Maňásek - Kazan posvětil oddílovou vlajku.

Víme, že v naší diecézi je skautských oddílů velmi málo, ale o to více se všichni musíme snažit o zkvalitnění činnosti a také o to, aby nás neubývalo, ale aby nás bylo čím dál víc.

Adam

Festival duchovní hudby v Ústí n. Orlicí

Cecilská hudební jednota a Městský úřad v Ústí nad Orlicí vyhlásují 1. ročník Festivalu duchovní hudby sv. Cecílie.

V sobotu 5. října 1996 se na rekonstruovaných varhanách v děkanském kostele uskuteční varhanní festival, o týden později, v sobotu 12. října 1996 festival chrámových sborů.

Cílem a úmyslem festivalu je zdokonalení a vzájemné poznávání chrámových zpěváků a varhaníků a srovnání s profesionálními umělci, kteří v oblasti duchovní hudby aktivně působí.

Účast na festivalu

Přihlásit se může každý chrámový sbor z České republiky na adrese: Festival duchovní hudby sv. Cecílie, děkanství, Kostelní 19, 562 01 Ústí nad Orlicí. Zájemcům zašleme podrobné podmínky. Festivalové vystoupení jednotlivých sborů nesmí překročit 15 minut. Podmínkou je jedna skladba soudobého autora. Festival je výběrový, na základě zvukových nahrávek bude vybráno 10 sborů, které budou na festival pozvány. Závěrečných 30 minut festivalu je vyhrazeno profesionálnímu tělesu (např. Schola gregoriana Davida Ebena apod.).

Uzávěrka festivalu

O informace žádejte neprodleně, uzávěrka festivalu je 31.5. 1996.

Výzva křesťanským podnikatelům

Vyzýváme křesťanské podnikatele, kteří mají zájem uvedený festival sponzorovat, aby své nabídky zaslali na výše uvedenou adresu.

Již předem všem sponzorům děkujeme upřímným Pán Bůh zaplať.

Za org. výbor Oldřich Heyl, regenschori

Liberecká Charita

(Dopis rodiny pacienta)

S touto organizací jsem se seznámila poprvé před pěti lety. Moje teta ležela 4 měsíce v nemocnici po těžké mozkové příhodě. Vzhledem k věku - 82 let - lékaři nedávali mnoho naděje. Proti všemu očekávání se však její zdravotní stav zlepšil. Po propuštění z nemocnice vyvstala otázka, jak pokračovat v léčebném režimu doma? Teta měla pevnou vůli a touhu nebýt nikomu na obtíž. Měli jsme velké štěstí. Charita, na kterou jsme se obrátili, nám poslala rehabilitační sestru, která nám pomáhala nejen svými odbornými zkušenostmi, ale také laskavostí a vstřícným přístupem dosahovat pokroků v doléčování. Tetička chodila sama i venku, pilně cvičila a sestra z Charity se stala naší rádkyní a dobrou přítelkyní.

Když onemocněla tetina starší sestra, zase to byla Charita, která nám půjčovala nejruznější pomůcky k ulehčení stavu pacientky.

Nejvíce jsem však ocenila služby této organizace minulý rok. Tetička vážně onemocněla a naděje na zlepšení stavu nebyla. Teta ležela doma, její ošetřování bylo čím dál tím náročnější. Opět to byly sestřičky z liberecké Charity, které nám pomáhaly. Měli jsme k dispozici všechno, co pomáhalo naší práci ulehčovat a co nejlépe se o tetičku starat. A když přišel najednou konec, opět byly s námi sestřičky, které nám pomohly zvládnout i ty poslední věci, aby se naše tetička mohla vrátit domů - tam, kam všichni spějeme.

A tak můj vřelý dík patří sestrám této organizace za jejich obětavou, nezištnou, profesionální - a při tom taktní službu nemocným.

Petrová

Farnost se představuje

Čtyři liberecké farnosti

Liberec -
arciděkanství

P. František Opletal nastoupil v Liberci v roce 1963 jako kaplan. „Tenkrát to tu byla - lidově řečeno - bída s nouzí. Teprve po roce, když odešel tehdejší děkan a zůstali jsme tu s P. Hlouchem, začalo to dostávat jiný směr a jinou tvář - především zásluhou P. Hloucha, který byl velmi horlivý a měl dobré pastorační metody.“ Začátek obnovy liberecké farnosti, jedné z nejživějších v diecézi, je zřejmě právě v této době.

Po nedlouhém působení v semináři a ve šluknovském farním obvodu se P. František vrátil do Liberce zpět jako arciděkan.

„Do libereckého farního obvodu patří 20 kostelů a nemít schopného kaplana, tak bych to také těžko mohl zvládnout. P. Souček je tu kaplanem už přes dvacet let a působí velmi dobře a požehnaně,“ říká P. František.

Situace po roce 1989 se změnila především díky mož-

ností působení laiků. „Lidé zde mají zájem a dokáží ve všem pomoci. Je tu mnoho inteligentních lidí a odborníků, kteří pomáhají.“ Farní rada ve farnosti funguje, ale většinou se neschází celá. P. Opletal si vždy svolá ty členy, kteří mají vztah k projednávané problematice. Ve skupině 10-15 lidí se pak daleko lépe pracuje, než kdyby se kvůli tomu sešla celá rada. Liberecká farní rada se dělí na čtyři sekce: pastoračně - liturgickou, školskou a katechetickou, technickou a charitativní. Celkem ve ní pracuje přes třicet lidí.

Nedělní bohoslužby navštěvuje v hlavním libereckém kostele sv. Antonína celkem asi 650 věřících.

Ve farnosti funguje též Centrum pro rodinu - má je na starosti ing. Fišer a sídlí v malém domečku Charity poblíž kostela.

Vysokoškolská mládež se schází vždy v pondělí. Chodí tam přednášet P. Raban z Raspenavy, jáhen MUDr. Pur a františkánský jáhen ing. Jeroným Jurko. Nedávno začala

na faře příprava na bířmování, kam se přihlásilo přes třicet zájemců. Jinak se schází vždy ve čtvrtek mládež, která má být pokřtěna nebo má jít ke svátostem. V pátek se schází farní mládež, která je též velmi živá. „Vždy mi byla blízká mládež, dnes na ní však nemám tolik času, kolik bych si přál,“ posteskuje si otec František.

Vyučování náboženství zajišťují katechetky. Stejně jako jinde je to

s výukou poměrně slabě - chodí větší - nou děti z katolických rodin. „Na takové ohromné město je to málo,“ říká P. František. Náboženství se vyučuje na faře, pouze v okrajových částech Liberce učí katecheté na školách.

V Liberci působí v současné době dva jáhni a třetí bude v tomto roce končit studia na teologické fakultě. Jáhen primář Pur má

na starosti nemocnici - zaopatřování apod., jáhen Miroslav Kloz má jako svou doménu vyučování náboženství.

Ve farním obvodu působí také sestry ze Sekulárního institutu sv. Bonifáce, které přišly z Německa. Bydlí na faře ve Stráži nad Nisou.

Při opravách kostelů výborným způsobem pomáhá ing. Semerák, který je také vikariátním stavebním technikem. Otevře-li se na podzim kostel ve Stráži nad Nisou, bude to již pátý kostel, který je zcela v pořádku. Ostatní je stále hůbou budoucnosti.

Ruprechtice

Duchovním správcem v Ruprechticích je P. Antonín Kejdana OFM, o němž se můžete dočíst také v rozhovoru s libereckými františkány na jiném místě tohoto čísla Zdisla-

Ruprechtický kostel prošel v minulých letech celkovou opravou

vy.

Původně ruprechtická farnost vznikla v roce 1911, kdy byl dostavěn kostel a fara. Byla to německá farnost, působili zde asi tři duchovní, z nichž poslední byl P. Josef Ján. Po válce sice ještě farnost fungovala, ale už sem kněží pouze dojížděli. Od roku 1955 byl kostel uzavřen a v jeho prostorách zřízen archiv ONV.

Farnost byla znovu samostatně obnovena v roce 1992. Zpočátku byla mše svatá sloužena na faře, kde se také vyučovalo náboženství. V té době byla také zřízena Charitativní ošetrovatelská služba, kde je nyní zaměstnáno celkem 22 zdravotních sester.

V součastnosti sem poměrně dost lidí chodí do kostela, začala se pěstovat hudba, jsou zde i koncerty. Náboženství se vyučuje třikrát do týdne. Je tu několik mladých rodin, které se

Liberecký arciděkan P. František Opletal

schází jednou týdně na četbu z Písma svatého.

Spolupráce s laiky funguje dobře. „Když je nějaký problém, svoláme takové úzké grémium a poradíme se. Nedá se tomu říkat ještě farní rada, ale podílejí se na řešení,“ říká P. Antonín. Náboženství vyučuje jáhen Miroslav Kloz a nejmenší děti - předškolní - učí jeho manželka.

Také je tu obec františkánských terciářů, kteří se pravidelně jednou za měsíc scházejí.

Zdejší františkáni říkají: „Farnost se trochu liší od našich předchozích působišť poměrně nízkým věkovým průměrem farnosti - je zde hodně horlivých mladých rodin.“

V Ruprechticích je také poutní kostel U obrázku, který je oficiálně ve správě arciděkanství, protože je starší než ruprechtická farnost. P. Antonín o něm říká: „Ujali jsme se opravy tohoto kostelíka a máme zájem, aby z něj vzniklo místní mariánské poutní místo.

Jáhen Václav Vaněk a sestra Evelyn mají na starosti Vratislavice

Například mezi Němci je toto místo stále pojmem.“

Farní kostel v Ruprechticích byl v minulých letech opraven. Po vyklizení archiválií byla opravena elektroinstalace, provedena nová výmalba, nová podlaha, zavedla se také voda do sakristie. „Díky tomu jsme mohli v kostele také instalovat vytápěné záchody, což je takové neobvyklé, ale dnes

vidíme, že to bylo šťastné řešení. Z vybavení nezůstalo nic, veškerý mobiliář jsme sehnali na inzeráty a přes známé ze zahraničí. Kamenný oltář máme od libereckého rodáka a nyní děkana v Lounech P. Wernera Horáka,“ dodává duchovní správce.

Rochlice

V Rochlici je duchovním správcem P. Peter Wach OFM. Do Liberce přišel před rokem a půl jako novokněz z pražského františkánského kláštera po P. Antonínu Dambrowském OFM, který se stal provinciálním vikářem. V domě U pelikána žije ještě P. Radim Jáchym OFM, který je sekretářem provincie a nepůsobí přímo v duchovní správě. Rochlice je nejlidnatějším sídlištěm v Liberci.

Rochlická farnost byla v historii vždy aktivní. Velkým oživením byl však příchod P. Dambrowského, který si svým „skautským duchem“ dokázal získat mládež i děti.

Jádro farnosti je zde možná trochu zvláštní - má silně turistického ducha a je věkově velmi různorodé. Od malých dětí až po důchodce. „Letos například půjdeme už po šesté společně na přechod Tater - vzdušnou čarou 100 km,“ říká P. Peter.

Otec Peter má týden rozdělený: v pondělí je náboženství pro dospělé, ve středu náboženství pro děti, večer pak středškolská a vysokoškolská mládež, ve čtvrtek náboženství pro děti, v půl sedmé starší děti do deváté třídy, po nich mládež a katechumeni. V pátek je sborový zpěv.

Ve farnosti jsou křesťanské rodiny, ale nescházejí se nějak pravidelně. Vloni však například byly na společné dovolené a podnikají i jiné akce. Otec Peter uvažuje: „Liberec je specifický v tom, že zde není tak přísně vyhraněná příslušnost k farnosti - každý chodí do kostela tam, kde mu to vyhovuje. Proto k nám například chodí do kostela rodiny i z jiných částí Liberce.“

Laici ve farnosti pomáhají např. ve vedení účetnictví, jedna paní vede „domácnost“ - uklidí, navolí apod., což je pro řeholníky velká pomoc. Je tu i jeden akolyta, který pomáhá při bohoslužbách a několik katechetů vyučuje náboženství.

Do farního obvodu patří jen dva kostely, které zatím nejsou opravené. „Snažíme se dělat, co je v našich silách, ale peněžních prostředků není nazbyt a od státních orgánů dostaneme jen sem tam něco, čím se vyspravuje to nejnnutnější.“

Do budoucna by P. Peter rád, aby se rochlícti více zapojovali do společných aktivit s jinými farnostmi vikariátu.

Vratislavice

Administrátorem vratislavické farnosti je jáhen Václav Vaněk, otec čtyř dětí. Původně chtěl být knězem a přihlásil se na teologii. Po třech letech studium přerušil, začal pracovat v nemocnici jako sanitář a při práci studium dokončil dálkově. Pak se oženil a vystřídal několik profesí, od dělnických až po úřednických. Když byl nyní otec biskup Josef vysvěcen na biskupa, přihlásil se, že by mohl pracovat jako jáhen. Roku 1990 byl vysvěcen jako

P. Peter Ján Wach OFM, administrátor rochlícké farnosti

první jáhen v litoměřické diecézi a od 1. září ustanoven kaplanem ve vratislavické farnosti. Po půl roce se pak stal administrátorem.

Farnost Vratislavice je velmi stará a až do odsunu Němců byla ryze německá. Bývala tu mše třikrát za neděli, působil tu farář a dva kaplani. Po odsunu faru obsadil národní výbor a umístil sem knihovnu a později domovní správu a další instituce.

Po revoluci v roce 1989 se fara v dezolátním stavu vrátila církvi, zde usídlené instituce dostaly postupně výpověď a začalo se s opravami. Nejprve nová střecha, potom vnitřek a v současné době probíhá oprava fasády. Fara je památkově chráněna (z r. 1764), takže na opravy přispívá i stát.

„Vratislavice mají 6.000 obyvatel, při sčítání lidu se jich přihlásilo 23% ke katolické církvi. Do kostela chodí kolem 80 lidí za neděli. Tedy necelých 1,5% obyvatel, což na zdejší poměry není zas tak špatné,“ uvažuje Václav.

„Průřez farnosti je asi stejný jako v jiných farnostech: jsou zde rodiny s dětmi, mládež a důchodci. Střední generace téměř chybí. Základem dětí jsou děti z věřících rodin. Pak je skupina dětí, které chodí na náboženství a dostat je do kostela je problém. V době dospívání u nich buď dojde k osobnímu rozhodnutí a obrácení nebo se v této době ztratí.“

Pastorační asistentkou ve vratislavické farnosti je sestra Evelyn ze Sekulárního institutu svatého Bonifáce, která sem přišla již na podzim roku 1991 z Německa a pomáhá přede-

vším v katechezi a činnosti s mládeží. „Je to obrovská pomoc,“ hodnotí její působení Václav.

Ve farnosti se schází mládež, která se schází jednou týdně. Celkem jich je asi dvacet. Kromě toho na faře funguje kroužek malování pro malé děti a turistický oddíl, který si vede mládež sama. Jednou za týden či čtrnáct dní se schází pěvecký sboreček. V minulých týdnech začal Václav Vaněk pořádat kurs sexuální výchovy Teen star, který navštěvují členové společenství mládeže. Manželé se scházejí jednou za čtrnáct dní vždy v některé domácnosti. Mimo to pořádají ve Vratislavicích prázdninové pobyty dětí, před postní dobou karneval, pochody mládeže apod. Ve Vratislavicích je také velký domov důchodců, kde je pravidelně mše svatá.

Kostel má V. Vaněk na starosti jen jeden, který je opravený již z dob minulých. Nyní byl církvi vrácen dům, ve kterém byl dříve sirotčinec, nyní učiliště. Až se z něj učiliště vystěhuje, mají vratislavičtí zájem využít jej pro nějakou charitativní činnost.

K faře patří dvě hospodářské budovy, na jejichž přebudování v pastorační centrum se zimní kaplí nyní žádá V. Vaněk finanční pomoc z Německa.

Václav je také znám v širokém okolí svou širokou nabídkou křesťanských knih, které vozí prodávat na vikariátní konferenci, kněžské dny i diecézní setkání mládeže. •

Text a fotografie: L. Růta

Budova
památkové fary
ve Vratislavicích

Koutek katechetů

Podaná ruka

V prvním čísle našeho měsíčníku jsem vám vyprávěl o třech statečných dětech, které třikrát nezapřely. Dnes bych se chtěl s vámi zamyslet nad jinými dětmi. Říká se, že staří lidé jsou jako děti. Chci k nim obrátit vaši pozornost.

To oni nás, kdysi mladí, učili chodit. Dnes potřebují naši podporu, když scházejí ze schodů našich kostelů.

Naučili nás mluvit a dnes potřebují naše slovo, aby je vytrhlo ze samoty. Z jejich úst jsme slyšeli pohádky a biblická vyprávění. Dnes potřebují, abychom jim tlumočili obsah kázání, když nemohou jít na mši svatou.

Pomáhali nám připravit se na první svatou zpověď. Dnes potřebují, abychom se stavili u kněze a požádali ho o návštěvu s Nejsvětější svátostí.

Dítě je citlivé na nespravedlnost. Jsou na ni citliví i oni, i když vědí, co je život. Pro mnohé z nich platí slova Vladimíra Holana z básně „Miluj“:

*Nerovnost země a tedy i nerovnost lidí
jen na kolenou ucítíš.
Miluj však obě a věru jen tím spíš,
že není lásek, že je jen jedna láska,
tak jako všechny kříže jsou jen jeden kříž.*

Život pro mnohé z nich nebyl lehký právě pro jejich víru, které zůstali po celý život věrni. Oni nám na kolenou vyprošovali Boží pomoc a nová kněžská povolání. Jejich modlitba byla vytrvalá.

Nemohu nezpomenout babičky, které se po celou dobu mše svaté chvěly modlitbou ret v kostele v Doksech. Po celou mši svatou klečela a já, mnohem mladší, jsem to nedokázal. Nemohu nezpomenout na matku novokněze, která na kolenou u dveří katedrály v Litoměřicích proklečela obřad svěcení, ač pro ni bylo vyhrazeno místo v předních lavicích. Nezapomínejme na jejich oběti, modlitby, na jejich svaté životy, kterými nám byli příkladem i tichou katechezí.

Od prosincového čísla jednoho našeho periodika nosím s bolestí v sobě následující nekřesťanská slova: „... Není slavení jako slavení. Odlišné je slavit folklorně - barokní liturgii s několika babičkami za předsedání důstojně velebného pána, které se zahřívají plamenným kázáním o dnešním špatném světě.“ Proč ta urážka stáří a našich kněží doprovázejících nás nelehkou dobou? Proč ten nevděk?

Známa autorita naší církve kardinál Ratzinger o těchto prostých věřících píše: „Ti opravdu věřící nepřikládají boji s reorganizací církevních forem žádnou větší váhu. Žijí z toho, čím Církev stále je, a chce-li někdo vědět, co církev vlastně je, musí jít za nimi. Neboť Církev není ponejvíce tam, kde se organizuje, reformuje, vládne, nýbrž v těch, kteří prostě věří a v ní (církvi) přijímají dar víry, ze kterého žijí.“

Proto nastavuji svou ruku babičkám a dědečkům, když vystupují z autobusu městské dopravy před dětskou mší svatou v našem městě. Proto ji nastavuji, když sestupují s hůlčičkou ze schodů našeho kostela.

František Němeček

Františkáni v Liberci

O rozhovor jsme požádali liberecké františkány. Žijí ve dvou domech tohoto města. V Liberci - Ruprechticích žije P. Tomáš Genrt OFM, P. Antonín Kejdana OFM a bratr Jeroným Jurko OFM. Právě jejich komunitu jsme si vybrali pro náš rozhovor.

Jak se františkáni dostali do Liberce?

Františkáni přišli na Liberecko po roce 1968, kdy jsme vůbec mohli přijít do duchovní správy a kdy jsme vlivem normalizace nemohli již dále působit ve Vrchlabí - to bylo naše první působiště. Rozhodli jsme se tedy, že půjdeme do litoměřické diecéze, kde byl tehdy biskupem Štěpán Trochta, protože to je misijní území.

Je tu nějaká návaznost na působení františkánů v hejnickém klášteře?

Ano, je. V Hejnicích byli františkáni asi od roku 1680 až do roku 1950. Po 13. dubnu 1950, kdy se likvidovaly kláštery, zde byl inernační tábor pro františkánské řeholníky. Odtud pak šli buď do vězení, na vojnu k PTP nebo do Želiva.

V 68. roce, kdy bylo také to „oteplení“, přišel františkánský kněz do Raspenavy,

odkud jsou Hejnice spravovány bratr Efrém a do Hejnic jako výpomocný duchovní a průvodce bratr Titus. Nějakou dobu tam bydlel i Jan

Baptista Bárta. To už bylo v době, kdy nás nechtěli ve Vrchlabí - kolem roku 1970.

Jan Baptista Bárta pak koupil na Perštýně dům U pelikána. Tam se postupně utvářela komunita františkánů, kam přicházeli i mladí zájemci o vstup do řádu. Další z vrchlabské komunity, P. Tomáš, přišel do Hrádku nad Nisou, kde je duchovním správcem dodnes. V roce 1994 se přestěhoval z Hrádku do Ruprechtic, aby mohl být v komunitě. P. Antonín přišel v listopadu 1970 do obvodu Hrádek nad Nisou, kam v té době přišly řeholní sestry. Nastěhovaly se

Zleva P. Antonín, bratr Jeroným a P. Tomáš

do fary v Chrastavě. Pracoval u sester jako topič a údržbář, chodil na nákup atp. a bydlel spolu s P. Tomášem v Hrádku. Asi v roce 1975 získali františkáni v Liberci druhý dům - v Ruprechticích, kde žilo stále několik bratří. StB samozřejmě o tom věděla a v roce 1981 vyprovokovala proces proti františkánům, kde byli dva lidé odsouzeni. Důvodem bylo organizování tajného teologického studia. Po revoluci se naši představení rozhodli, že františkáni v Liberci zůstanou.

Jak vypadalo působení františkánů po roce 1989 na Liberecku?

Františkáni převzali tři farnosti - Rochlice, Vratislavice a Ruprechtice. První dvě z nich byly vcelku fungující, sloužila se tam mše svatá, ale tady v Ruprechticích byl kostel už 35 let zavřený a byl v něm archiv ONV. Na faře byly administrativní prostory pro správu archivu. Bylo tedy třeba postupně archiv vy-

klidit a připravit kostel tak, aby mohl opět fungovat jako liturgický prostor. Na faře vzniklo středisko charitní ošetrovatelské služby, začalo se vyučovat náboženství a farnost postupně začala fungovat.

Čím se liší život řeholních kněží od diecézních?

Největším rozdílem je život v komunitě. U nás v provincii jsme se dohodli tak, že když nějaký kněz je 20 let na faře, dá se mu na vybranou, jestli chce do komunity nebo nechce. Jinak ti mladší už žijí a zůstávají v komunitě. Takových komunit je u nás několik - v Praze, v Liberci, v Moravské Třebové, Brně a Uherském Hradišti.

Máte nějaký pevný denní režim?

Ano, v šest hodin ráno máme breviář a rozjímání, v poledne jednu hodinku z breviáře a zpytování svědomí a večer v osm hodin máme nešpory a kompletář. Máme však každý svou farnost či farní obvod a bratr Jeroným má povinnosti i ve farnosti Liberec, takže přes den se rozcházíme každý za svými povinnostmi.

Jaké jsou hlavní prvky františkánské spirituality?

Spiritualita je dána zakladatelem - sv. Františkem z As-

Dům františkánů v Liberci - Ruprechticích

sisi, to je 13. století. Je současníkem sv. Dominika a oba dva jsou zakladateli tzv. žebrových řádů. Tehdy byla církev bohatá, z čehož plynuly různé problémy. To hlavní na františkánské spiritualitě je následování Krista, tak jak nám ho představují evangelia. Tedy bez nějakého vybírání a upřednostňování. Jsme tu spíše pro ty poslední, chudé na okraji společnosti. Snažíme se být příkladem prostého, jednoduchého, chudého života.

Jakým způsobem se žije chudoba v současném životě františkánů?

Abychom byli spokojeni s tím, co máme. Po ničem netoužíme. Když je třeba užívat auto, tak jej užíváme jako prostředku, ale snažíme se držet spíše takových skromnějších aut. Nebo bydlení - myslím, že náš dům není nijak nápadný. Je takový, jako u ostatních lidí, spíše pod průměrem. Vždy je třeba si uvědomovat, že to hmotné jsou pouze prostředky.

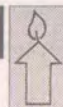
V čem vidíte těžší působení františkánů v Liberci?

Jak jsme už řekli, je to misijní působení. P. Tomáš má svůj farní obvod a kromě toho starost o vikariát. P. Antonín kromě ruprechtické farnosti má ještě na starosti vězně. Další oblastí, která je františkánům vlastní, je ujímání se duchovních obnov, exercicií - to je především doména otce Radima Jáchyma, který není v duchovní správě, ale koná kněžskou službu ve farnosti, kde je správcem jáhen Václav Vaněk. Dá se říci, že větší část jeho působení jsou právě duchovní obnovy.

Děkujeme za rozhovor.

Ptal se a fotografoval L. Růta

Ministranti

Milí ministranti, ještě než se pustíte do čtení dalšího pokračování, bude dobře napsat pár slov o autorovi tohoto sloupku. Pod redakční zkratkou na konci článku se skrývá jeden z vás, ministrant, kterému je 14 let a rozhodl se pro vás tuto rubriku připravovat. Vyzývá vás všechny: pokud jste zažili nějakou zajímavou příhodu či pokud máte k ministrantské stránce nějaké připomínky, dotazy aj., napište na adresu redakce a obálku označte heslem MINISTRANTI.

Doba postní

Doba postní je čtyřicetidenní období, začínající Popeleční středou a končící Zeleným čtvrtkem. Je to doba, ve které bychom si měli odříci něco, co máme rádi (např. televizi), věnovat více času modlitbě a obrácení k Pánu. Den jeho smrti za naše hříchy se blíží. Proto bychom se měli zamýšlet nad sebou a snažit se alespoň malým odřeknutím ulehčit Pánu tíhu jeho kříže, která se zvětšuje s každým naším hříchem.

Liturgická barva postní doby je stejná jako v adventu - fialová. Popeleční středa je tento rok 21. února, Zelený čtvrtek 4. března.

Mše svatá - co se všechno může stát

V několika následujících částech naší rubriky se budeme věnovat mši sv. Tentokrát ne tomu, jak se kdy pohnout, co kam připravit, kdy zazvonit atd. - o tom až jindy. Nyní se dozvíte - jak už název napovídá - co vše se může přihodit. Ne jenom při mši, ale výběr z palety příhod zahájíme tím, co se stalo ještě před zahájením mše.

My ministranti máme na starosti vnější stránku mše. Předemsi musí být všechno připraveno a při mši musí vše klapat jako ve mlýně. Tak by to mělo být. Ale sami asi ze své ministrantské služby víte, že se často na něco zapomene. A tak se třeba stane, že v kostele, který se opravuje, má začít mše, ale místo v důstojném průvodu vyjdou ministranti ze sakristie v neurčitém houfu a každý si nese židli - pro samé „starosti“ je zapomněli připravit.

Jindy se zase stalo, že jeden z ministrantů přišel do sakristie s těmito slovy: „Mám takovou možná nemístnou otázku: kde je ambon?“ Ačkoliv si ostatní mysleli, že jde o žert, šli se raději přesvědčit a zůstali stát s otevřenými ústy. Ambon opravdu v kostele nebyl. Když se dost vynadávali na to, čeho si všiml pouze jeden z nich, i když okolo místa, kde ambon vždy stojí, prošli všichni, zjistili, že je zapomenut v zimní kapli. A tak těsně před začátkem mše viděli všichni, kdo seděli v lavicích kostela, dva ministranty nenápadně nesoucí ambon na místo.

Když jsou překonány tyto počáteční těžkosti, může začít mše. Raději si však vždycky před začátkem mše zkontrolujte, že je vše připraveno na svém místě. Horší je zachraňovat pak situaci během obřadu.

Dvakrát měř a jednou řež. Pozdě bycha honit. To jsou dvě přísloví, která se při ministrantování nejvíce uplatní. A tak si je raději zapište do svého ministrantského notýsku a červeně zarámujte. Ještě lepší by ale bylo, kdybyste si je dobře zapamatovali.

Poklady u postýlek

Kdopak by nechtěl pro své děti jen to nejlepší? Mrzí nás, že je nemůžeme zabezpečit vysokými pojistkami, stavebním a studijním spořením, které nám nabízejí všudypřítomné reklamy. Chtějí diváky a posluchače přesvědčit, že rodičovská láska se měří na peníze, ale kdepak s tím na nás! Jakou radost bychom měli například ze syna, který úspěšně vystudoval v Anglii, je prvotřídní odborník ve svém oboru, ale necitelný k rodičům a bližním?

Pravé bohatství sedí přímo u postýlek našich dětí, malíčkových i větších. Představte si, já ho málem přehlédla. Když byla malá má nejstarší dcerka, neměla jsem čas každý večer číst pohádku. Dnes mám tři děti, a jde to. Nevyměním už televizní noviny se všemi politiky, nehodami, válkami za půlhodinku u dětí. Nevadí, že se půlhodinka někdy protáhne. Jak by ne, když čtu pohádku o Nebojsovi pro synka, Káju Maříka pro dcerku a mayovku naší nejstarší slečně. Samozřejmě, děvčata umí obě dobře číst, ale proč bychom si nedopřáli tu chvilku pohody? To, co vypadá na první pohled jako obět, je ve skutečnosti pokladem. Obohacením nejen dětským duším, ale i rodičům.

Až nám děti vyrostou, o hezké vzpomínky je nikdo nepřipraví. Dá-li Pán Bůh, budou své věno pohádek a hezkých večerů předávat dál - svým dětem.

Helena Z. Nejedlá

Víte, že od křtu jste kněžími?

V uplynulých dnech se v seminářích konaly pohovory s uchazeči o studium teologie ke kněžství. To nám poskytuje námět k dalšímu zamyšlení nad církví jako hierarchicky uspořádaným společenstvím.

Biskupů a kněží je v církvi 0,04%

Církev je také společenství všech věřících, a to většinou laiků. Často se mylně domníváme (aspoň v praxi tak zijeme), že viditelná církev je papež, biskupové a kněží. Ovšem katolíků je na světě asi jedna miliarda, kdežto biskupů a kněží něco přes 400 tisíc, tedy pouhé čtyři setiny procenta. Odpovědnost za život církve a její poslání má každý její úd, tedy i laici.

Každý člen nese především kus odpovědnosti za život svého viditelného společenství v místní církvi. To není jedno, zda jsem ve farnosti aktivní nebo pasivní, zda obětují svůj čas modlitbě za své bratry a sestry ve farnosti, zda se s nimi stýkám, naslouchám jejich životním zkušenostem, pomáhám jim, povzbuzuji svým osobním svědectvím, a to i za cenu osobního nepohodlí a sebezáporu. A také není jedno, jak se jako křesťan angažuji ve svém soukromém i veřejném životě ve světě. Vždyť tohle všechno patří k výkonu všeobecného kněžství Krista, na němž má účast každý pokřtěný.

Každý pokřtěný je knězem

Řeknete si: Já že jsem kněz? To je mi nějaká „pokoncilní“ novinka! Vždyť jsem nepřijal žádné svěcení! Odpovídám: Jak to, že ne? A co se stalo při křtu? Všichni jsme byli *zsvěceni* Kristu a *posvěceni* Duchem svatým, abychom žili Kristův život a měli účast na jeho spásném poslání, které je KNĚŽSKÉ. Tedy všichni pokřtění jsme kněžími. Svatý Petr píše jasně: *I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní chrám, abyste byli SVATÝM KNĚŽSTVEM a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista (1 Petr 2,5).*

Kristovo kněžské poslání zahrnuje trojí „úřad“: 1. kněžský (v úzkém slova smyslu), když Kristus na kříži obětuje sám sebe Otci za naše hříchy, 2. prorocký, když nám s Boží autoritou zjevuje pravdu o Bohu a o Božím království a 3. královskou, když vládne jako Hlava církve, svého tajemného Těla.

Účast na kněžském úřadu

Jak se laik účastní Kristova *kněžského* úřadu? Katechismus katolické církve uvádí: *Všechny jejich skutky, modlitby a apoštolská činnost, manželský a rodinný život, každodenní práce, odpočinek duševní i tělesný, jsou-li konány v Duchu, ba i těžkosti života, jsou-li snášeny trpělivě, stávají se duchovními obětmi milými Bohu skrze Ježíše Krista.* Tyto duchovní oběti pak laik spojuje s obětí Těla a Krve Kristovy při mši svaté. Kromě toho může laik - muž být biskupem přijat do stálé služby lektorů a akolytů. V případě nouze může kdokoli z laiků zastávat službu slova, řídit liturgické modlitby, udělovat křest a rozdávat svaté přijímání.

Účast na prorockém úřadu

Jak se laik účastní Kristova *prorockého* úřadu? Vyučovat někoho, aby byl přiveden k víře, je úkolem každého kazatele a také každého věřícího. Laická evangelizace má svůj zvláštní ráz a zvláštní účinnost, protože se uskutečňuje v běžných „světských“ podmínkách: v rodině, když se rodiče a děti společně modlí a hovoří o Bohu a o církvi; na pracovišti a ve škole, když místo běžného „tlachání“ věřící mluví o té jediné skutečně potřebné věci pro život; na pískovišti a v parku, když si maminky hlídající své děti sdělují životní radosti a bolesti. Někteří laici zastávají nesmírně důležitou službu katechetů, hlásají evangelium ve hromadných sdělovacích prostředcích a za jistých podmínek mohou i vyučovat posvátným vědám. Křesťané dále mají právo a někdy i povinnost podle svých znalostí, příslušnosti a postavení sdílet pastýřům církve své mínění o věcech týkajících se prospěchu církve a při zachování neporušenosti víry a mravů a úcty vůči pastýřům, s ohledem na obecný prospěch a na důstojnost osob mají právo s tímto míněním seznámit ostatní věřící.

Účast na královském úřadu

Jak se laik účastní Kristova *královského* úřadu? Kristus svou poslušností až k smrti na kříži udělil svým učedníkům dar královské svobody, „aby sebezáporem a svatým životem přemáhali v sobě vládu hříchu.“ Nejvíce vládne ten, kdo ovládá sám sebe; je vpravdě svobodný

a nezávislý, když není poután otroctvím hříchu.

Je úkolem jednotlivých laiků i společenství, aby se zasazovali o vytváření zdravých a prospěšných životních podmínek, zejména aby odstraňovali z veřejného prostředí věci svádějící ke hříchu a naplňovali mravními hodnotami kulturu i lidská díla. Zde všichni máme velké pole působnosti, protože o vládu v našem světě také velmi rafinovaně usiluje Nepřítel naší spásy. Kolik pohoršení a těžkých hříchů způsobila ateistická výchova za minulého i současného režimu, kolik lidí odpadlo od víry svedeno líbivou ideologií opřenou o autoritu školy, televize a tisku! Kolik mravního bahna i krizi manželství zapříčinilo nedostatečné ženské oblečení na veřejnosti, pornografie v časopisech a na velkoplošných reklamách a zejména v televizi! Není možné nezastávat se práv nenarozených lidských bytostí. S vážnými obavami se musí sledovat zavádění sexuální výchovy do škol. Katolický laik by neměl zůstat stát se založeným rukama ani k šíření narkomanie, fascinace násilím a kultu ošklivosti v kultuře, ať už ve výtvorech „sprejerů“ nebo v hudebním projevu různých rockových a metalových skupin. Je povinností laika, vyplývající ze svátosti křtu a biřmování, aby vnášel Boží vládu do všech oblastí lidského života.

Někteří laici také přijímají povolání ke spolupráci se svými pastýři ve službě církevnímu společenství. Mohou být přítomni na diecézních sněmech, v pastoračních radách, účastnit se pastorační péče o nějakou farnost, spolupracovat v ekonomických radách a mít účast na církevních soudech.

Laici tedy svým *královským* úřadem mají ve světě i v církvi vydávat svědectví o tom, že každá lidská činnost podléhá vládě Boží.

Zijeme v době, která na nás klade zvláštní nároky. Pán však štědře dává své milosti a počítá, že každý z nás využije naplno dar účasti na jeho kněžství, aby i skrze nás co nejvíce lidí mohlo dojít spásy. Vždyť tvoříme církev, která je v Kristu jakoby svátost a znamení a nástroj vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva.

V církvi však neexistuje jen všeobecné kněžství, na němž mají účast všichni věřící, ale i *hierarchické* neboli služební kněžství, které se podstatně liší od kněžství laiků. To bude tématem našich úvah příště. •

Společenská rubrika

Protože si myslíme, že by Zdislava měla být časopisem, který nám bude opravdu blízký, rozhodli jsme se zařadit od tohoto čísla - pokud budete mít zájem - jakousi společenskou rubriku. Zveřejnění zprávy je bezplatné.

redakce

4.2. se dožil 80 let a 31.3. oslavil 50 let kněžství **P. Antonín Mikel**, dlouholetý farář v Ústí n.L. - Skorotických. I dnes stále vypomáhá v duchovní správě. Děkujeme Pánu Bohu za příklad jeho kněžského života a za službu Božímu lidu, především u oltáře a ve zpovědnici a vyprošujeme stálou hojnost Božího požehnání, především milost setrvání v dobrém.

Vděční farníci

V charitním domově Zdislava žije sestra **Julie Solfronková - sestra Tomáška**. Je zakládající členkou Sekulárního institutu sv. Zdislavy. 31. ledna 1996 oslavila velké životní jubileum, 75. narozeniny a v únoru letošního roku tomu bude již 41 let, co složila věčné sliby.

Byla učitelkou češtiny a dějepisu a své žáky měla mimo jiné v Terezíně a ve Štětí. I když by už opravdu měla právo odpočívat, slovo odpočinek nezná. Každodenně již více než 12 let pomáhá v děkanském kostele Všechných svatých a vyřizuje agendu děkanství. Boží požehnání a elán přejí

přátelé z Litoměřic

Na fotografii je představená řádu Marie Legnerová, pater Karel Havelka a uprostřed jubilantka sestra Julie Solfronková - Tomáška.

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Ad Zdislava č. 3

Chtěl bych reagovat na oba články v č. 3 na str. 15, protože spolu souvisí. Byla položena otázka: „Zůstat v kamenném kostele, nebo riskovat a zkusit využít dřevěnou boudu na sídlišti?“

Odpovím také otázkou. Řekl Ježíš apoštolům: „Sed'te ve večeradle a modlete se, a kdyby náhodou někdo přišel, tak mu něco o mně povězte“, nebo řekl: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium“?

A k problému českolipského zázraku:

Z dob, kdy křesťanskou vírou žily celé generace, nám zůstalo velké množství kostelů, které tvoří obrovský poklad památek stavitelství, sochařství, malířství a vrahánářství. V době vzniku těchto památek byla církev ve zcela jiné společenské a ekonomické situaci. V současné době, kdy se ke křesťanství aktivně hlásí místy sotva zlomek procenta obyvatelstva, leží na bedrech této nepatrné hrstky obnova a údržba celého tohoto pokladu. Tuto hrstku tvoří zpravidla lidé společensky a ekonomicky nevýznamní, t.j. chudí. Státní orgány památkové péče se klidně po léta dívají na pozvolné chátrání a zánik kostelů a ožijnou jenom tehdy, když se někdo pokusí toto chátrání zastavit a nepočíná si při tom kvalifikovaně, protože nemá finanční prostředky na nákladné restaurátorské práce. Potom s chutí vyměřují pokuty za neodborné provedení opravy.

Jsou-li kostely všenárodním kulturním dědictvím, měl by se na jejich údržbě podílet celý národ prostřednictvím pracovníků památkové péče, od nichž by měla vycházet iniciativa i starost o potřebné finanční prostředky. Přenechá-li stát péči o kostely jen oně chudé hrstce, nemá prá-

vo mluvit do způsobu, jakým si tito lidé při svých omezených možnostech s opravou poradí.

Možná, že mě někdo prohlásí za barbara, když řeknu, že církev není institut na výstavbu a údržbu uměleckých památek. Jejím posláním je hlásat evangelium a kostel je především místem setkávání člověka s Bohem, ne tedy uměleckou galerií, okukovanou turisty. Krásné kostely a umělecká díla v nich vznikaly jako jakýsi „vedlejší produkt“ evangelizační činnosti církve v klidnějších, příznivějších dobách. V dnešní době lze spíš očekávat, že nebude v silách některé farnosti udržet kostel ve stavu odpovídajícím kvalifikované péči o historické památky, a nezbude tedy nic jiného, než přenechat kostel památkářům, aby v něm za vstupné ukazovali umělecká díla. Slovo Boží bude hlášáno, možná s větší účinností, třeba v dřevěné boudě na sídlišti.

Ing. Jan Bříza, Most

Ohlasy na Zdislavu

Vážená redakce,

obdržel jsem v pořadí třetí číslo Zdislavy a po přečtení článku „Ejhle chaso katolická“ v čísle 2 chci jako dozrávající kmet v pořadí pátém režimu vyjádřit své mínění.

Vím, začínáte. Již předem jste se omluvili z obav, zda obstojíte v dnes téměř pohanské litoměřické diecézi. Jak bych vám přál, abyste obstáli, i když to jistě nebude snadné. A tak jsem se rozhodl vás podpořit i při mojí spodní hranici důchodu odběratelstvím na tento rok, a to hned třikrát. Z toho dvakrát pro své dcery - matky s dětmi.

Myslím, že největší překážkou pro vzájemné sblížování věřících je, že v naší diecézi žijeme v diaspoře mnohem výrazněji než v diecézích ostatních. Druhou překážkou pak jsou stále vyšší, ba neúnosné ceny dopravy, které nejen oklešťují možnosti sblížování se, ale dokonce je mnohdy zcela vylučují. Proto nezbývá než využívat právě co největšího množství informací pomocí periodik. A tu právě myslím, že jak na zavalanou a v nejvyšší čas přicházející vy s tolik vitanou Zdislavou! Váš měsíčník může přemnoho pomoci při vzkříšení naší diecéze.

O. Sedláček

Očistec na zemi

Psal se rok 1943, kdy Bůh po vroucích matčinych modlitbách dopřál jí té největší radosti - totiž přivést po mnoha neplodných letech na svět prvního potomka, jímž jsem byla já.

Její prosba byla vyslyšena, avšak záhy nato byla maminka podrobena zkoušce, když onemocnění jejich kloubů zapříčinilo nehybnost v pokroucených prstech na obou rukách. Asi po roce mi jednou maminka ohřívala na kamnech vodu na koupání. V nestřeženém okamžiku jsem přicupitala a spadla do la-

voru s vařící vodou a těžce si opařila celou spodní půli těla. Když mě dopravili do nemocnice v 18 km vzdáleném Humeném, nezbývala už téměř žádná naděje na záchranu mého života a příbuzní již začali zařizovat pohřeb. Matka však neustávala v modlitbách a po půl roce se proleženému dětskému tělíčku dostalo uzdravení. Opaření však zanechalo na těle několik hlubokých ran s jizvami a o 5 cm kratší dolní končetinu. To v budoucnu znamenalo trvalé ústrky a hanlivá i posměšná slova.

Musela jsem navíc trpět tím, že jsme byli velmi chudí. Na radu své kamarádky jsem jako šestnáctiletá odešla do Čech, kde mě nikdo neznal. Začala jsem pracovat v podniku SEBA

v Železném Brodě, kde jsem si na internátě získala přátelství nových kamarádek. Zde jsem se také seznámila se svým nynějším manželem.

Maminčinu utrpení však ještě neměl být konec. Po mně se již narodil ještě syn a druhá dcera. Bratr však zahynul při nehodě ve třiceti letech. Matka při pobytu v nemocnici - bylo jí v té době asi šedesát - dostala po operaci žlučníku chrlení krve a mnoho jí ztratila. Pro nezáměrnou lékařů i personálu dlouhý pobyt na lůžku spolu s revmatismem způsobil, že obě nohy ztuhly tak, že zůstaly nehybné až do konce jejího života. Zůstala odkázána na pomoc druhých v ústavu pro nemožoucí po dlouhých 10 let až do své smrti.

Já jsem žila s dětmi a manželem na mladoboleslavsku a maminku jsem navštěvovala podle možnosti v ústavu u Vranova na východním Slovensku. K mamince jsem šla vždy s povzbuzujícími slovy s vírou v Boží pomoc, o kterou i ona Boha po celý život prosila, aby mohla nést svůj kříž. Ve víře matku posilovala i má mladší sestra, která bydlela blíž. Ona jí také byla nejbližším průvodcem na poslední cestě tam, kde není lidského zla a nevyšimavosti. Růžnec, který byl dán mamince do hrobu, jí provázel po celý její nelehký život. Byl a zůstává svědectvím toho, jak statečně přijímala kříž, který od Boha dostala.

Helena Sedláčková

S P. Němcem o české salesiánské misi v Bulharsku

s dětmi byla v naší činnosti přestávka. Na podzim jsme již zahájili práce na budově fary v našem novém působišti - městě Kazanlaku. Toto živé průmyslové město leží v samém středu Bulharska, má 65 tisíc obyvatel. V té době se k nám připojil již třetí, otec R. Kalus.

Náš dům měl pouze okna a dveře, takže jeho zprovoznění na „lidské“ obydlí stálo mnoho úsilí. Od října do Vánoc 1994 se nám podařilo upravit jednu místnost na kapli a další dvě na kuchyň a ložnici.

Jaká je situace v náboženském životě v Bulharsku?

V zemi jsou dvě římskokatolické diecéze, Ruse a Plovdiv a jedna východního obřadu sídlící v Sofii. Dohromady je zde asi 1% katolíků. Dále je zde pravoslavná církev s dvanácti biskupstvími a patriarchou v Sofii. Ta zahrnuje asi 60% obyvatel. Muslimů je v Bulharsku asi 10%. Dále jsou zde i různé protestantské denominace. Někde se zdá náboženský život povrchní, někde naopak hluboký i prakticky činný. Záleží na knězi a jádru farní obce.

Jak vypadá vaše činnost dnes?

Ještě stále není obydlen celý dům a rekonstrukce pokračuje. O prázdninách, kdy byli mezi námi

čtyři mladí salesiáni z Čech na praxi, jsme uspořádali dva tábory pro chlapce. Objížděli jsme některé farnosti a pořádali s místní mládeží výlety, soutěže, hry i katecheze. Především pro činnost s mládeží jsme dostali posilu - na dvouletou asistenci zde zůstal P. Cvrkal a J. Zádrapa.

Snažíme se pro naši činnost získávat místní chlapce starší třinácti let, z kterých bychom rádi vychovali animátory pro práci v místním prostředí - ve farnosti, ve škole, na internátech apod.

Jaké máte plány do budoucna?

Přáli bychom si, aby konečně byla dokončena restituice jak naší fary, tak i druhého objektu, který kdysi měl být kostelem (včetně pozemku, na kterém oba objekty stojí). Dosud žijeme v nejistotě a tolik bychom potřebovali trvalé zázemí pro práci s mládeží.

Jako jeden z úkolů vidíme nutnost pomoci místní církvi tam, kde jsou lidé a mládež a není kněz. Otec Richard již pracuje v jedné farnosti

u řeckých hranic, kde 10 let nebyl kněz a farnost vedou řádové sestry. Ve farnosti je mnoho věřících včetně dětí.

Dále chceme pomáhat výchově nových kněžských povolání z „místních zdrojů“.

Mohl byste dát čtenářům Zdislavy své kněžské pozhřebání v bulharštině?

Ano, velice rád. Nejprve bych však rád poděkoval za to, že čtou diecézní časopis, to znamená, že touží být informováni, že se touží vzdělávat, že touží žít takto prakticky s diecézí. Dále za to, že na nás i na ostatní české misionáře pamatují v modlitbě, v oběti i hmotně, a tak vytvářejí nezbytné základy pro úspěšné položení základů misijního poslání.

Protože každý křesťan je povolán k tomu, aby byl misionářem, přeji všem čtenářům Zdislavy, aby se jim to dařilo. K tomu přijměte pozhřebání:

„Požehnaní Boží a jeho milost ať

БЛАГОСЛОВЕНИЕТО ГОСПОДНЕ И НЕГОВАТА МИЛОСТ ДА БЪРАТ С ВАС ЧРЕЗ БЛАГОДАТТА И ЧЕЛО-ВЕКОЛЮБИЕТО МУ, СЕГА И ВСЯКОГА И ВЪВ ВЕЧНИ ВЕКОВЕ. * АМИН *

Otče, v srpnu 1993 jste byl odvolán z duchovní správy teplické farnosti, abyste se připravil na odchod do misii. Co předcházelo odchodu do Bulharska?

Především to bylo přání Svatého otce, aby salesiáni působili na Balkáně. Pro českou provincii určil jako misijní oblast Bulharsko. Po výběru členů této misie nastala roční příprava v Praze. Během těchto příprav tři kněží - salesiáni jsme navštívili třikrát Bulharsko a byli jsme přijati zástupcem hlavního představeného salesiánů. Potom jsme obdrželi oficiální pozvání exarchou katolické církve východního obřadu Mons. Stratievem.

Jak jste v Bulharsku začínali?

Otec A. Koman a já jsme odjeli do Bulharska 17.4.1994. V začátcích jsme se zdokonalovali v jazyku, učili jsme se vést bohoslužby východního obřadu a získávali jsme potřebné kontakty. Oficiální zahájení naší činnosti bylo v neděli 24.4.1994. Po letním táboře

je s vámi skrze jeho milost a lásku k člověku nyní i vždycky na věky věků. Amen.“

S P. Němcem rozmlouval -bar-